

Καὶ ὁ κύρ-Γιάννης τοῦ ἀποκρίνεται ἀφελέστατα :

— Τὸ κορίτσι... θέλει παντρεῖά!... Νά, τί θέλει!...

Ἄναστατώσεις εἰς τὸ ἀνδρόγυνο! Μπρὸς στὸ κορίτσι νὰ πῆ τέτοιο λόγο! Τὸν παληάνθρωπο!! Ἡ μάννα τὸν ἀρχίζει στὸ βρισίδι, ὁ πατέρας σηκώνει μιὰ καρέκλα, καὶ πρὶν τὴν κατεβάσει κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ **γιατροῦ**, ἐμποδίζεται ἀπὸ τὸ κορίτσι, τὸ ὁποῖον μιλεῖ καὶ αὐτὸ ἐπὶ τέλους :

— Μὴ τὸν χτυπᾶς τὸν ἀνθρωπο, πατέρα... Ἀφήστε τον νὰ πῆ τὴ γνώμη του... Κάτι θὰ ξέρη βέβαια ὁ κύρ-Γιάννης, ποῦ ἔκανε τόσα χροῖα στὴ Πόλι!...

« Μὴ τὸν χτυπᾶς, πατέρα... Κάτι θὰ ξέρη βέβαια ὁ κύρ-Γιάννης... »

* *

Εἶναι περιττὸν νὰ σᾶς ποῦ-με ὅτι τὸ κορίτσι εἶδε τὴν υἰεῖά του μόνον ἀπὸ τὴν **συνταγή** τοῦ κύρ-Γιάννη.

ΡΕΒΕΚΚΑ

ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ....

Ἐχω ντυμένη τὴν ψυχὴ μου
τοῦ μαριωρίου τὴν πορφύρα
δὲν τὴν ἐχάλασεν ὁ χρόνος
οὔτε τὴν ἄγγιξεν ἡ Μοῖρα.

Ἐχω τ' ἀκάνθινο στεφάνι
στὸ πορευμένο μου κεφάλι
σὲ κάποια ἀπόκοσμη λαχτιάρα
ἔχω ἀνοιγμένη τὴν ἀγκάλη.

Σέρονω μονάχη τὸ σταυρό μου...
Μὴ με θωρῆς, χλωμὲ διαβάτη
ἔτσι πηγαίνωντας θὰ φθάσω
στὸ ὠνειρομένο μονοπάτι...

ΜΑΡΙΚΑ ΠΙΠΙΖΑ ΚΑΡΑΚΑΣΗ